

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΠΟΥ ΤΗΝ ΓΡΑΦΕΙ Ο ΣΟΥΡΗΣ

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΠΟΥ ΤΗΝ ΓΡΑΦΕΙ Ο ΣΟΥΡΗΣ

Γ'ών ὄρων μας μεταβολή, ἐνδιαφέρουσα πολύ.
Γράμματα και συνδρομαί — ἀπ' εὐθείας πρὸς ἐμέ,
Συνδρομὴ γὰρ κάθε χρόνο — ὁ κ τὼ φράγ κα εἶναι μόνο.
Γὰρ τὰ ξένα ἔμωσ μέρη — δέκα φράγ κα εἶ τὸ χέρι.

Ἦδη τριακοστὸν μετροῦντες χρόνον
ἐδρασομέν' στήν γῆν τῶν Παρθενώνων.

Τετάρτ' Ἰουλίου,
θερμότης ἡλίου.

Θέατρον πολέμιον ἀληθῶς μοναδικόν.

Π. — Μῆσα 'στού κόσμου τὸ κακό, 'στὴ φτώχεια, 'στὴ βλα-
χαι δικό της θέατρο μὴ κ' ἄλλη συνεικία.

Ὅμως ἐσὺ ποῦ τριγυρνᾷς;
τῆς ὥρας σου ποῦ τῆς περνεῖς;
οὐ ποῦα νερὰ λιμνάζεις;

Γιατί και σὺ οὐ δράματα,
οὐ φάρασις, οὐ θεάματα,
καθόλου δὲν συγχάζεις;

Γιατί τὰ πάθη τῆς μητρὸς
οὐ θλιβουν, πατριώτης;
γιατί μονάχος σου νὰ τρέψῃ
τὸ δόλο σου σηκότι;

Ἄν κ' ἔγινε τὸ στηθές μας βασάνων κατοικία
ἔχει δικό της θέατρο μὴ κ' ἄλλη συνεικία,
και καταπαδῶν στεναγμοὶ
κ' ἀκουῖς μονάχα γέλοια,
και λησμονεῖς γὰρ μὴ στικμὴ
Κριθιά και Δαρδανέλια.

Μὴν εἶσαι πάντοτε τραλλός,
μὴ μόνος παρὰ θιν' ἔλδς
περὶ πολλὰ τορβάζεις.

Μὴν κάθῃσαι φιλοσοφῶν
μακρὰν τῶν συναστροφῶν,
και μὴ παραρρομδάζεις.

Ἔτος χλοῖα κ' ἐνιακόσθα δεκαπέντε θεοσαμένο,
ποδ μὲ μάνταις εἰδιώνους ἀγαθὰ κ' ἐγὼ προσμένω.

Μετρω χλοῖα και τρακῖσσα και σαράντα,
κ' ἕνα χάλι μέσο κ' ἔξω κατὰ πάντα.

Κ' ἔταν μᾶς φλέγη, φαφλατά,
πυριφλεγῆς ἐστία,
κάνουν καλὸ τὰ χωρατὰ,
κάνουν καλὸ τὰ σταιτῖα.

Γὰρ τὸν κόσμου τί σὲ μέλει;
ποῦ τὸν τρῶνε τόσο; μούλοι;
πῶς δὲν πᾶς εἰς τὴν Κυβέλη;
πῶς δὲν πᾶς 'στὴν Κοτοπούλη;

Πρέπει, κάρα παλαστή,
και καμπόση ποικιλία,
και μετ' ἄλλων πρῶστρεθή;
και μετ' ἄλλων ὀμιλία.

Κ' ἐν τὴν πλάσιν Ἐπιλάτης ἀποτρόπαιος πείθη
κ' ἂν ἀκόμη νηοφλαῖς κάνουνε γὰρ μᾶς Ἐγγλέσοι,
γιατί, βλάκα, τὸ κεφάλι και τὸ στηθος σου κτυπᾷ,
και 'στὰ θέατρα δὲν πᾶς
νὰ ἐσχάσης νηοφλαῖς
και θυμῶν ἐπιληφλαῖς;

Εἰς αὐτὰς τὰς περιστάσεις,
ποῦχουν ἀκριτὰ κ' οἱ τῖροισι,
πῶς και σὺ βρᾷ κακομοίρη,
δὲν πηγαίνεις νὰ ἐσχάσης;

Κ' ἂν εὐρίσκειται σὲ φτώχειας, ἔπως λέγουν, κάρω μίω,
και τὸ Κεντρικὸ Ταμῖο,
τί σὲ μέλει;... σὺ δὲν ἔχεις νὰ λαβαίνεις ἀπ' αὐτὸ
μῆτε κάλπικο λεπτὸ.

Κι' αν τα μισθ, κι' αν τα πόνθ
 κι' αν οι φιλμοι τού κισθου
 βκαναν πολλους πόνθ μου,
 και καθις με το πάλθ
 έτσι εσφηνισα να χασουν,
 και για πάντα να χασουν
 πώς ετρώγων κι' ελαινοι μια φορά κι' ένα καιρό
 ιστο και φωμι ξερό.

Κι' αν καμπόσοι, μιο κάρο,
 σέ καιρούς υπερτροφίας
 προτιμουν να τρην άφύας
 σόν ελαίφ κι' άεγγάφ.

Μή γι' αυτούς καμμία λέξις...
 βλέπομαν πολλους ανθρώπους
 με πολλās ιδιοτρόπους
 τής κριτίας των όρέξις.

Κι' αν στόν προθάλαμό σου με κέσμο και κοσμάκη
 άκουσγ, βρέ, κι' έμένα να πάλω το φωμακι
 χωρίς να τ' έρω,
 μη λοπηθής τ' εφτά.

Μή σκάνης, φαμφαρόνε,
 μη σκάνης, παπαρέλα,
 μ' έκεινους έπου τρώνε
 ραχάτους και γέλα.

Γιατί δέν κάνεις γά χά χά;
 γιατί ν' άκούσγ μοναχά
 τόν κόρακα, που κρώσει;

Κι' αν κοςμός με λιμν νουση,
 μα πώς τουλάχιστον και σό
 δέν πώς στόν Καραγκιόζη;

Φ. — Έγώ δέν πάω, Περικλη, σέ θέατρα ποτέ μου,
 μόνο στό θέατρο φοιτώ του φοσερόδ πολέμου.

Σέ τούτο τόσοι σπαραχμοί
 κι' άλλάζουνε κάθε στιγμη
 φρικταίς σκηνογραφιαίς.

Έκει και πίκραις και χολαίς,
 και πέφτουν κάτω κεφαλαίς
 γεμάταις με σούφαις.

Έκει σ' ανθρώπινα κορμιά
 δέν αποδίδεται καμμιή
 έκτιμησις κι' αξία.

Όλα περνούν αιθέρια,
 σκορπίζονται κι' άερια,
 που φέρνουν άσφουζία.

Έκει που λες θαύματα,
 και τός άνθρωπον δράματα
 χωρίς φωμι και στέγη.

Καμμία σπαρά, κινείς χυμός,
 Πυρφλας έθαν ποτιμής
 τά πάντα καταπλένει.

Άκους να βγαίνουνε κροναίς
 κι' από τής γής τής τρώπαις,
 και πιπιλλουνε πληγαίς
 αιματομμένοι γύπαις.

Μέσα στό θέατρον αυτό
 εισηγηλατούμαι και ζητώ
 εμπνεύσεις τορρανοί.

Μας στού πολέμου τάγαθά
 φάχνω να έρω, πολομυθά,
 τέρψαις ψυχής και νοού.

Σ' αυτό τό θέατρον πολύ
 μ' άρτίσαι, φίλη κεραλή,
 να μένω διαρκώς.

Μ' άρέσουν γαροκόματα,
 και θησιμαία πτώματα,
 κι' ή βρομια τής σαρκός.

Δέν κυττάζουν έκει πέρα
 μήτε νύκτα, μήτε μέρα,
 Μόνον θάνατος φρικτός,
 μόνον θανατώνον τέρας
 και με τίστροι τής νυκτός
 και τόν ήλιο τής ήμέρας.

Έκει πέρα, κουτσοδόντη,
 μέγα θέατρον τρώνοντι,
 πάντα γδουποί, πάντα βρόνοντι.

Με τό φως, με τό σκοτάδι,
 δλοι και πρετ και έρδου
 πάντα σάν στραβοί, σ' έν' Αθήν.

Μέγα θέατρον άλλήθαι,
 έπου βλέπεις ζυμιανά
 και καθ' άλλ' άλληθινά
 τέρων χρόνων παραμύθαι.

Σβόνουν τώρα με τήν Αση
 καθιμιάς ζωής έλαπίδας,
 και στό χόμα γιά σιταίς
 σπέρνουν οι σποράίς σούφαις.

Μας στή φρενή την χαλαστρά,
 που γκρεμίζει και σκοτώνει,
 τί τους μέλει κι' αν νυκτώνη,
 κι' αν τής πούλλας λάμπουν τ' άστρα;

**Έλα πάλι, πέρδικά μου,
στ' αγκαλιάς τα 'δικά μου.**

Κι' εθώ ξέρουν και παρικοί:
πώς ο Χάρος παραστέκει
μέ συντάγματα δαιμόνων.

Και με δώματα θορύβι,
δίχως θρανιά γυροζή
και θέασημα και χρόνον.

Μίσα σ' αυτό το θέατρο σφάζουν τάρνια τὰ λάγνα,
έτσι και μύσων σιταυτών άμειλιτος θεοσία,
κι' έπος σ' αυτό το θέατρο θέλει να μπη κανάγκι,
του δίνου εισιτήριο γιά την 'Αχερουσία.

Μήτε σκοτάδι, μήτε φώς,
και Προμηθεΐς καρφόνονται
'στών Καύκασον στωβίλοι.

Κι' ή σιναγριβα κι' ο ροφός
αίφνης μεταμορφώνονται
και γίνονται τσιρπίλη.

Έλα σ' αυτό το θέατρο, βρε Πέρικλη ή χαλινούπη,
να βλέπεις άσβεστη φωτιά,
και τὰ μεγάλα σου ταύπά
να τὰ κουφαίνουν γδοβίποι.

Έλα να 'θες τί σκαρβαμοί
ποιάβουν τον άγώνα,
και ν' αναπνεύσης μία στιγμή
και τάσφρημίγνα.

Έλα σ' αυτό το θέατρο, κλαφάρ 'Ιερμία,
ν' αποθαυμάσης σύνεργα και τέχναις του διαβόλου,

έλο πηγαίνουν κι' έρχονται του Χάρου τὰ πορθμεία,
μά νησφίαις και γι' αυτά δεν γίνονται καθόλου.

Βλέπεις τον νάνο αναμξ με γίγαντα καλώριον,
κι' ελεύθερα τάρφινους να πλέουν τον 'Αχέροντα,
γιατί δεν κρύβουσε κι' αυτά πολέμου λαθρομπόριον,
και μήτε βλάπτουν παντελώς του κόσμου τὰ συμφέροντα.

Έλα σ' αυτό το θέατρο να 'θες κλυδώνων δίνην
και ν' αναπνεύσης ζειδωρον άνθρωπον πτωμαίην,
ποθ βαλασαμόνι, Πέρικλη, τὰ δόλια μας πλειμόνια
γιά δύο τρία χρόνια.

Έλα μικρός μεγάλους
να βλέπεις ήγκαράλους
με τὰ μαλαά ήγαλμένα.

Και νέαις και παλαιάς
να 'θες ασπικουλαίς
με τάντετρα χυμένα.

Έλα να 'θες τί φούσι,
και μένε Πέρικλη το,
ποθ χάσκεις εν άνία.

Και να γυλοσφρήσης
και σὺ σάν τον 'Αμλέτο
μ' άμάρτητα κενία.

Θεάτριον θέατρον έστι
και βρυχηθός και γυρίσμοι,
και τζαμπιτζήδες μερικοί
διασκεδάξουν χάροσμα.

Και βλέπουν τὴν παράστασι, καὶ μὲ λαχτάρα τὸς ἡ
αὐτὸς κ' ἑκαίνοσ ἀνοικτὴ τὴν χεῖρα του βασιτῆ,
καὶ περιμένουν ποῦ καὶ πῶς καὶ πότε θὰ τελειώσῃ,
μήπως ἔμπορεύσονται κ' αὐτοὶ νὰ πάρουν ποσοστά.

Σ' αὐτό, σ' αὐτό τὸ θέατρο, βρῆ Περικλῆ, συχνάξω,
κ' ἔμπρὸς ὅσων ἤλιο στέκονταν διάτοροσ φωνάζω:
Ἐσὺ, ποῦ πάντα τὸν αἶπὸν διφρηλατῆσ αἰθέρα,
φύξου, κυλίσου σ' τὸ κενὸν
τῶν αἰωνίων οὐρανῶν
οὐκ παγωμένη σφαῖρα.

Καὶ μήτε ζωογόνον φῶσ νὰ στέλλῃσ καὶ θερμότητα
σ' αὐτὴν τὴν ἀνθρωπότητα,
τὴν ἐν κακοῖσ γηράσασαν, ἐν μαύραισ ἀγομαῖσ,
καὶ τόσαισ ἀτιμαῖσ.

Π. — Κι' ἐγὼ γιὰ τούτα ποῦ μοῦ λέσ, νευρόθραστε μου,
θὰ δώσω πέντε χαστουκῆσ σ' τὴ βρωμερῆ σου μοῦρη.

Ἄξιόσ στίχοσ
ὁ, τε τύχη.

Ἐνὰ τὸ Κράτοσ κυβερνοῦν κ' οἱ τρεῖσ παραιτημένοσ,
κ' ὅλοσ σ' τὰ κάλλη τῆσ Ἀρχῆσ στέκουν προσκαλλημένοσ,
μόνον ὁ Γούναρησ γι' αὐτὴν δὲν ἔνοιεσε λαχτάρα,
μήτ' ἐμαρτύρωσε κ' αὐτὸσ γι' αὐτὴν τὴν μαρτυρία.

Γι' αὐτὴν ἑκαίνοσ δὲν ἔσπινξ
καὶ μήτε τὴν θυμῆταί,
τοῦ μαγευτικοῦ δὲν δεῖπνξ,
τοῦ στρατοῦ δὲν κοιμῆταί.

Σῆκω τοῦ λέσι, Πατρινέ, μῆλο μου ζαχαράτο,
καὶ γλύκανα τὰ χεῖλη μου μὲ τὰ δικά σου χεῖλη,
κ' ἄπλωσε τὰ χεράκια σου σ' τὸν κόρφ οὐκ ἔροσά το
νὰ βρῆσ τοῦ Μάη τῆσ θροισῆσ, τὰ λούλουδα τ' Ἀπριλῆ.

Ἄλλοι οὐκ στραθῆα προσκολλοῦν εἰσ τὴν Ἀρχὴ τὴν ἄ-
κ' ἔχουνε μέσα τῶν φωτιῶν καὶ δυνατὸ γιγανθίνι, [χαρῆ
καὶ μόσχο μὲ ποτίζουσε καὶ μὲ ταΐζουσ ζάχαρι,
ἀν καὶ οὐκ τούτοσ τοῦσ καιροῦσ ἀπὸβῆνε κ' ἐκ εἰνῆ.

Σῆκω, καίμενε Πατρινέ, ν' ἀκούσῃσ τὴν μιλιά μου,
δὲν μοῦ μιλῆσ, μιλῆτωσ μου, δὲν μοῦ μιλῆσ, μιλῆτῆ μου.
Τί νὰ σοῦ πῶ καὶ νὰ μοῦ πῆσ... εἶσαι χαριτωμένοσ,
ἀλλὰ γιὰ σένα, τί θῆγα μου, δὲν ἔβρισξ τί τραβοῦμε ...
μιλῆτωσ, ποδοῖσ σ' τὸ γκρεμινὸ τὰ μῆλα φορτωμένοσ ἡ,
τὰ μῆλα σου λιμπιστῆκα, μὰ τὸν γκρεμινὸ φοβοῦμαι.

Κι' ἐκαίνη λέσι σ' τὸν οὐμινὸ
μ' ἔρωταιμένο μάτε:
καὶ οὐκ φοβάσαι τὸν γκρεμινὸ
πᾶρα τὸ μονοπάτι.

Ἐπῆρα καταμόναχοσ καὶ μὲ κλεισμένα μάτια
δρόμοσ καὶ μονοπάτια,

κ' ὄλα σ' τὴν πόρτα τῆσ Βουλῆσ μ' ἐβάλανε, κυρά...
ἀνοιξε πόρτα σφαλιστῆ, τῆσ λέω θλιθερά,
κ' ἐκαίνη ξεκλειδώνεται κ' ἀνοίγει μοναχῆ τῆσ,
καὶ πρῶτο πρῶτο συναντῶ τὸν ταῖλιγκα τῆσ Κρήτῆσ.

Πολλοὶ γιὰ σένα λαχταροῦν,
πολλοὶ γιὰ σένα σπαρταροῦν,
ἐγ' ὅμοσ δὲν οὐκ θέλω.

Ἀπὸ κοντὰ σου ξεκολλῶ,
καὶ πῆγαίνε, παρακαλῶ,
νὰ βρῆσ τὸν Βενιζέλο.

Εἶναι μεγάλ' ἡ φτώχεια σου,
κ' ὅποιοσ κολλῆσ' σ' τὰ βρόχια σου
μῆναι χωρῆσ κεφάλι.

Ναὶ μὲν κ' ἐμένα μ' ἀγαπᾶσ,
ἀλλὰ καλλίτερα νὰ πῆσ
σ' τὸν Κρητικὸ καὶ πάλι.

Καὶ μ' ὄλη τὴν ἀναβολῆ,
ποῦ μαλετοῦν γιὰ τὴν Βουλῆ,
ὁ Πατρινοσ δὲν χαίρει.

Εἶναι πολὺ τὸ χάλι σου,
καὶ οὐκ μὲ τὰ κάλλη σου
σ' τῆσ Κρήτῆσ τὸν Δευτέρῆ.

Τέτοια τῆσ λέσι θλιθεροῦσ ὁ πρῶτοσ τῶν Ἐνῆ,
κ' αὐτὴ κοντὰ τῆσ τὸν κρατεῖ μὲ ὄλια δὲσ στασιά,
οὐ μὲν συσκέφεισ γίνονται τῶν Ὑπουργῶν σοφαί,
μὰ περὶ τούτων τίποτα δὲν ἔμαθε κανεῖσ,
γνωστοποιεῖται μοναχὰ πῶσ πίνουσε καφέ
καὶ κάνουνε κατανάωσιν νεροῦ Κεῖσαριανῆσ.

Θέλουσ ξεκληρίστωσ τὸν Ρῶμιν τῆσ Πύλῆσ τὰ Ντιβάνηα,
σ' τὴν Βιέννα σύσκιφῆσ μακρὰ καὶ μὲ τὸν Μαγροῦσκο,
λένε πῶσ ἔρωγε κ' ὁ Σῆγκ ἀπὸ τὴν Γ' κρᾶν Μπρεττάνηα
κ' ἐπῆγε τῶρα σ' ἔσοχη νὰ πάρη ἄλλο φρόστω.

Ἀκούσ πολλὰ σ' τὸν καιρὸν
ἀπὸ καθένα κουνεῖ
καὶ κάθα φαμφαρόνο.

Καὶ τρέχουν ἀπ' ἐδῶ κ' ἐκεῖ
ἔξινε καὶ ντόπιοσ μαρκεῖ
νὰ ἔρῶνε τὸν Βαρεῖνο.

Κι' ὁ πόλεμοσ ἐπὶ πολὺ
τὰ σῆμπαντα θὰ πορπολῆ,
καὶ διαρκῶσ θὰ μαίνεται,
κ' ὄλα θὰ τὰ λυμαίνεταί.

Ρέοντα ἐλάτω τὸν χρυσοῦν,
Μπζούρωσ, Βιστόύκῆσ, Σουασόν,
Ἰτζόνεσ καὶ Πεντικολο

Εἰρήνη, μόνον χιμαίρα,
κ' ὄλοσ ὁ κόσμοσ σῆμαρα
κατήνησε ρεντικολο